

Arrest

nr. 319 107 van 20 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U verklaart op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zeventien jaar oud te zijn. U bent geboren in Sorano (Shigal Wa Sheltan, Kunar) en woonde daar tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U was scholier en werkte niet.

Uw broer S.(...) werkte zo'n drie, vier maanden als soldaat bij het Nationale Leger. Nog voor hij de eerste keer naar huis terugkeerde, kwam hij samen met 22 andere soldaten om het leven bij een gevecht met de taliban in 1393 (2014 of 2015). Uw vader was ongeveer twaalf jaar leraar op een meisjesschool in Shangar Sha.

Een jaar voor de machtsovername zei de taliban in de bergen tegen uw broers R.(...) en S.(...) dat zij tegen de overheid moesten vechten en dat jihad tegen de overheid verplicht was. Ook verwezen zij naar het werk van uw vader en broer en zeiden ze dat jullie broer S.(...) ongelovig was geworden en voor de overheid werkte en daarmee moest stoppen. Ook uw vader werd bedreigd omwille van de job van uw broer.

Zo'n vier à vijf maanden voor de machtsovername spraken grote leiders van de taliban in de bergen verschillende keren met uw maternale ooms. Uw ooms kregen te horen dat uw vader moest stoppen met les geven aan meisjes. Uw vader besliste te gehoorzamen en stopte met zijn werk. Toen dorpingen hem bleven vragen terug les te geven hervatte uw vader - twee weken nadat hij ermee gestopt was - zijn lerarenwerk. Tot aan de machtsovername waren er geen nieuwe problemen.

Omwille van wat de taliban een jaar voor de machtsovername tegen hen had gezegd, vertrokken uw broers R.(...) en S.(...) een tiental dagen na de machtsovername naar Pakistan.

Na de machtsovername werd uw vader nog twee keer bedreigd door de taliban en gevraagd met zijn werk te stoppen. Een keer toen hij onderweg was en een keer in het districthuis. Uw vader stopte deze keer gedurende acht à tien dagen met werken, maar hervatte op vraag van de dorpingen opnieuw zijn werkzaamheden.

Twee maanden na de machtsovername is de taliban 's avonds naar uw huis gekomen. Ze braken uw arm en sloegen u waardoor u het bewustzijn verloor. De taliban nam uw vader mee. U werd wakker in het ziekenhuis.

U verliet Afghanistan een maand later om op 29 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek legt u kopieën van enkele documenten neer. Uw taskara; de taskara van uw vader; documenten over het werk van uw vader; documenten over het werk van uw broer S.(...); een schriftelijke verklaring; uw ziekenhuisontslag; en een psychiatrisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige tot 31 januari 2024, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstond in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Daarnaast geeft u aan psychische problemen te hebben (CGVS, p. 22, punt 296) en door een psychiater opgevolgd te worden (CGVS, p. 11, punt 148). Dat blijkt ook uit het psychiatrisch attest dat u neerlegt. Dat attest maakt gewag van volgende symptomen: neiging tot afzondering en depressie; prikkelbaarheid, slapeloosheid en nachtmerries; concentratiemoeilijkheden en geheugenproblemen; en tot slot ook gewichtsverlies. Uw arts oordeelt dat deze symptomen te wijten zijn aan ingrijpende gebeurtenissen door u meegemaakt tijdens uw reisweg alsook aan de onzekerheid van uw verblijfssituatie hier en toekomst in het algemeen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van uw verzoek werd op verschillende manieren rekening gehouden met uw toestand. Ten eerste kreeg u de kans uw psychische problemen toe te lichten (CGVS, p. 11-12, punt 148-165). Voorts werden twee pauzes ingelast, waardoor u zich nooit langer dan vijftig minuten onafgebroken moest concentreren. U werd op een voorzichtige manier behandeld, kreeg geen te invasieve vragen en kreeg meermaals de kans bepaalde zaken toe te lichten. Verder werd u meermaals gevraagd of alles goed was (CGVS, p. 2, punt 1 en p. 11, punt 147). U werd ook gevraagd of u nerveus was (CGVS, p. 3, punt 6), waarbij er ook getracht werd u gerust te stellen dat dat niet nodig was (CGVS, p. 2, punt 7). Voorts werd opgemerkt dat u er moe uitzag en sloom overkwam, waaraan ook aandacht besteed werd (CGVS, p. 7, punt 78-79). Daarnaast werd uw toestand met uw voogd besproken (CGVS, p. 11, punt 146-147) met de bedoeling deze zo goed mogelijk te begrijpen zodoende er rekening mee te houden. Ook kreeg uw voogd op het einde van het onderhoud de opportuniteit uw toestand verder toe te

lichten. Ook in de beoordeling van uw verzoek werd met uw toestand rekening gehouden. Zo werd gebrekkige kennis die eventueel te wijten zou kunnen zijn aan geheugenproblemen of aan uw andere symptomen genegeerd. Van u werd aldus niet verwacht elk detail van uw asielrelaas te kennen, zo zal ook blijken uit de motivering hieronder. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u aanvankelijk, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet aangaf bijzondere procedurele noden te willen aangeven (vragenlijst BPN DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, u kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat het door u ingeroepen relaas niet geloofwaardig wordt bevonden en dat de algemene situatie in Afghanistan op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt meteen op losse schroeven gezet door uw verklaringen over wie er uw reis zou georganiseerd hebben. U verklaart in gevaar te zijn omwille van de jobs van uw broer S.(...) en uw vader, respectievelijk soldaat en leerkracht in een meisjesschool. Uw vader zou tijdens een inval van de taliban een maand voor uw vertrek door hen meegenomen zijn en sindsdien spoorloos zijn (CGVS, p. 5 en 13, punt 50 en 174-177). Echter, bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) verklaart u dat uw vader zich in Sorano bevindt en dat hij uw reis heeft geregeld en betaald. Hij heeft zelfs beslist dat u naar België moest komen (fiche registratie NBMV, p. 3 en 4). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas, waarin de problemen van uw vader omwille van zijn werk het centrale element zijn, wordt hierdoor meteen op fundamentele wijze ondermijnd. Los daarvan legt u over de afzonderlijke elementen van uw verhaal evenmin geloofwaardige verklaringen af.

Zo verklaart u problemen te hebben omwille van S.(...) zijn werk (CGVS, p. 13, punt 174). U maakt echter niet aannemelijk dat u of uw gezinsleden door de taliban bedreigd geweest zijn omwille van het werk van uw broer S.(...), die als soldaat zou hebben gewerkt (CGVS, p. 12-13, punt 168-173). U beweert meermaals dat uw vader om die reden bedreigd zou zijn geweest (CGVS, p. 14, punt 192 en 195). Uw twee andere broers zouden mede door bedreigingen gebaseerd op het werk van S.(...) zelfs naar Pakistan gevlucht zijn (CGVS, p. 19, punt 262). Aan die beweringen kan echter geen geloof gehecht worden. Zo zou de taliban een jaar voor de machtsovername (dus in 2020) tegen uw twee broers hebben gezegd dat S.(...) "moet stoppen met zijn job (CGVS, p. 19, punt 267)." Gezien S.(...) in 2014 of 2015 al stierf - hij zou omgekomen zijn bij een aanval van de taliban op zijn legerbasis waarbij nog 22 andere soldaten het leven lieten - (CGVS, p. 12-13, punt 168-173) houden die verklaringen geen enkele steek. Dit klemmt des te meer gezien uw familieleden er, indien de taliban hen hier werkelijk zou hebben op aangesproken, simpelweg hadden kunnen op wijzen dat S.(...) was omgekomen.

Voorts maakt u niet aannemelijk dat de taliban uw broers S.(...) en R.(...) een jaar voor de machtsovername (CGVS, p. 19, punt 263-265) gedwongen trachtte te rekruteren. In de eerste plaats omdat deze interactie tussen uw broers en de taliban wordt betwist doordat de taliban in hetzelfde gesprek (CGVS, p. 19, punt 168) zou geëist hebben dat S.(...), die op dat moment al vijftien jaar dood was, zou stoppen met zijn werk (zie hoger). Daarnaast is het opvallend dat uw broers gewoon naar huis konden gaan en na deze benadering nog meer dan een jaar in Afghanistan zijn geweest zonder benaderd te worden, zodat er geen indicaties zijn van dwang (CGVS, p. 20, punt 270-273).

Bij ontstentenis van geloofwaardige en/of actuele bedreigingen in verband met het werk van uw overleden broer S.(...), maakt u dan ook niet aannemelijk dat u of uw gezinsleden, vele jaren na diens dood, nog gevisieerd zouden worden omwille van zijn korte carrière bij het leger.

Ook over hoe de taliban uw vader voor het eerst zouden bedreigd hebben omwille van zijn eigen werk legt u onsamenhangende verklaringen af. Zo verklaart u dat de taliban voor de machtsovername tegen hem zei dat hij geen les meer mocht geven aan meisjes (CGVS, p. 13, punt 189). Later stelt u dat de taliban uw vader nooit rechtstreeks zouden hebben aangesproken (CGVS, p. 16, punt 217). Die verklaringen zijn natuurlijk niet te rijmen. Voor de rest zijn uw verklaringen over de eerste bedreigingen aan het adres van uw vader omwille van zijn werk als leraar weinig samenhangend. U plaats deze eerst vijf à zes (CGVS, p. 14, punt 193) maar later vier à vijf maanden (CGVS, p. 14, punt 196) voor de machtsovername. Daarnaast blijft u tot vier keer toe een concreet antwoord schuldig gevraagd wat er precies gebeurd is, hoe uw vader voor het eerst bedreigd werd (CGVS, p. 14-15, punt 194, 197, 198 en 199). Uiteindelijk blijkt dat uw maternale ooms zouden zijn aangesproken door de taliban. Gevraagd hoeveel keer zij met elkaar gesproken hebben hebt u het eerst over twee of drie keer om later te stellen dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 15, punt 207-208). U weet voorts

niet hoeveel leden van de taliban uw ooms hebben aangesproken (CGVS, p. 16, punt 215). Het CGVS merkt op dat uw maternale ooms zich nog in Sorano bevinden (CGVS, p. 7, punt 82) en u zelfs nog contact met hen hebt gehad na uw vertrek (CGVS, p. 8, punt 96). Dat u er dan toch niet in slaagt overtuigendere verklaringen af te leggen over dit element van uw verhaal roept vragen op.

In elk geval, na deze contacten tussen de taliban en uw maternale ooms, zou uw vader besloten hebben te stoppen met zijn werk als leraar om zijn werkzaamheden twee weken later alweer te hervatten (CGVS, p. 16, punt 219-225). Dat gedrag roept vragen op over de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Uw vader zou zelf gezegd hebben dat hij zijn leven niet in gevaar wilde brengen voor zijn werk of voor geld, toen hij besliste met zijn werk als leraar te stoppen (CGVS, p. 16, punt 225). Dat hij dan, simpelweg omdat de mensen van het dorp hem dat hebben gevraagd, twee weken later alweer les begint te geven – weliswaar thuis – is weinig geloofwaardig. Te meer zo omdat u om dit te verklaren ook stelt dat uw vader de enige leerkracht zou geweest zijn (CGVS, p. 16, punt 227). Die verklaring staat echter haaks op uw eerdere verklaringen als zou u niet weten hoeveel leerkrachten er precies waren op de school (CGVS, p. 13, punt 183-185) – een school waar u overigens zelf naartoe ging (CGVS, p. 9, punt 116) – en op uw schriftelijke verklaring waarin u duidelijk stelt dat er meerdere leerkrachten waren (doc. 5).

Na de machtsovername zou uw vader persoonlijk door de taliban bedreigd zijn (CGVS, p. 17-18, punt 229-254). Uw verklaringen kunnen ook hierover niet overtuigen. Eén keer zou uw vader “onderweg” bedreigd zijn. Uw verklaringen hierover zijn vaag en onsamenhangend. Tot drie keer toe werd u gevraagd wat u precies bedoelt (CGVS, p. 17, punt 232-234). Uiteindelijk blijkt u niet of nauwelijks concrete informatie te hebben. U weet niet waar en hoe uw vader bedreigd is (CGVS, p. 17, punt 234-236). Wat de tweede bedreiging – uw vader zou naar het districtshuis ontboden zijn – valt op dat u niet weet wanneer dat gebeurd is (CGVS, p. 18, punt 248) en wie hem bedreigd heeft (CGVS, p. 18, punt 254). Bovendien stelt u in uw schriftelijke verklaring (doc. 5) dat de taliban bleef vragen dat uw vader zich zou presenteren en dat hij dat niet gedaan heeft. Dat staat haaks op uw verklaringen op het CGVS waaruit zou moeten blijken dat uw vader zich is gaan presenteren in het districtshuis. Tot slot kan hier herhaald worden dat u eerder verklaarde dat uw vader nooit rechtstreeks door de taliban aangesproken is omwille van zijn werk (CGVS, p. 16, punt 217). Alle bovenstaande verklaringen staan hier dus haaks op. Het CGVS concludeert dat uw verklaringen over deze bedreigingen dus niet kunnen overtuigen.

Aan uw bewering dat uw vader na de bedreiging door de taliban in het districtshuis opnieuw zijn werkzaamheden zou hebben hervat, deze keer na de machtsovername, in een nieuwe realiteit waarbinnen de taliban de autoriteit uitmaakte (CGVS, p. 17-18, punt 239-242) kan sowieso moeilijk geloof gehecht worden.

Ook wat betreft het huisbezoek dat de taliban aan uw huis zou gebracht hebben zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo verklaart u op een bepaald moment dat deze gebeurtenis zich twee maanden voor de machtsovername voordeed (CGVS, p. 14, punt 194). Uit uw andere verklaringen blijkt altijd dat het incident zich na de machtsovername afspeelde. Voorts roept de schriftelijke verklaring die u neerlegt (doc. 5) in deze ook vragen op. U verklaart er dat uw vader thuis verdwenen is maar vertelt er niets over een inval van de taliban bij jullie thuis.

Uw verklaringen over wat er met uw vader gebeurd is kunnen ook niet overtuigen. U verklaart eerst dat hij door de taliban in de gevangenis gestopt is na de inval bij jullie thuis (CGVS, p. 5, punt 44-46). Gevraagd hoe u dat weet blijkt u eigenlijk niet zeker te zijn wat er met uw vader gebeurd is (CGVS, p. 5, punt 46-51). Voorts is het compleet ongeloofwaardig dat jullie hierna niet eens probeerden te weten te komen wat er met uw vader gebeurd is (CGVS, p. 20, punt 275). U maakt op deze manier dan ook niet aannemelijk dat er iets met uw vader gebeurd is en wat dat precies zou zijn.

Hier wenst het CGVS nog op te merken dat uit (het hierboven reeds besproken) psychiatrisch attest dat u neerlegt niet blijkt dat u in Afghanistan slachtoffer bent geweest van vervolging. Op geen enkele manier bewijst dit attest uw ongeloofwaardig bevonden problemen. Hier kan ook opgemerkt worden dat de symptomen waar u aan lijdt bovenstaande, vaak zeer flagrante, tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren daar zij bezwaarlijk louter aan bijvoorbeeld geheugenproblemen te wijten zouden kunnen zijn. Tot slot, uit uw psychologische toestand op dit moment kan ook bij terugkeer bezwaarlijk tot een vervolging leiden daar deze dus te maken heeft met de onzekerheid van uw verblijf hier.

In het licht van de hoger aangehaalde vaststelling dat de geloofwaardigheid van uw relaas al op fundamentele wijze was aangetast door uw verklaring bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dat uw vader zich in Sorano bevindt, dat hij uw reis heeft geregeld en betaald, en dat zelfs besliste dat u naar België moest komen (fiche registratie NBMV, p. 3 en 4), bevestigt het bovenstaande dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde vluchtrelaas. Dat relaas vormt dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_updated_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF of het educatief personeel behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Evenwel stelde u dat uw broer reeds jaren geleden omkwam tijdens een aanval op een basis en werd vastgesteld dat aan de beweerdde vervolging van uw vader geen geloof kan worden gehecht (zie hoger).

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat ook familieleden van zulke personen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kan evenwel zoals hierboven vermeld, geen geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF of het educatief personeel, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had of heeft met daden van vervolging (zie hoger), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Aan uw documenten, het zijn dan nog eens allemaal kopieën, kan dan ook weinig bewijswaarde toegekend worden. Uw taskara en de taskara van uw vader kan hoogstens elementen van jullie identiteit staven; De werkdocumenten van uw broer en van uw vader betreffen voornamelijk slecht leesbare en bijgeknipte kopieën. Uit deze kan niets afgeleid worden dat afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen; U legt een ontslagbrief uit het ziekenhuis neer. Los van het feit dat de authenticiteit van dit document niet vaststaat staat dit document evenmin welke gebeurtenissen aan de oorzaak van uw kwetsuren zouden liggen; U legt een handgeschreven schriftelijke verklaring neer die blijkbaar gebaseerd is op uw eigen subjectieve verklaringen en op geen enkele manier uw ongeloofwaardig asielrelaas kan herstellen. Bovendien is de inhoud van dit document tegenstrijdig met enkele van uw verklaringen op het CGVS (zie hoger). Uw psychiatrisch attest werd hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen,

bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat

dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid

ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te

worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghaanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde negen jaar naar school bent geweest en drie jaar les volgde in de madrasa (CGVS, p. 9, punt 114-123).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 10-11, punt 134-144). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Des te minder daar uw gezinsleden en ooms (CGVS, p. 4-7, punt 33-82) nog steeds daar zijn en u met hen contact hebt gehad.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ruim anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U hebt dus ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee uw trouwens nog contact hebt gehad, een netwerk dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

U legt geen specifieke verklaringen af om te staven dat u in België verwesterst bent.

Daar waar zou kunnen worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken

van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde u aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, u kan worden toegekend. De redenen daarvoor zijn dat het door u ingeroepen relaas niet geloofwaardig wordt bevonden en dat de algemene situatie in Afghanistan op zich geen toekenning van internationale bescherming rechtvaardigt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt meteen op losse schroeven gezet door uw verklaringen over wie er uw reis zou georganiseerd hebben. U verklaart in gevaar te zijn omwille van de jobs van uw broer

S.(...) en uw vader, respectievelijk soldaat en leerkracht in een meisjesschool. Uw vader zou tijdens een inval van de taliban een maand voor uw vertrek door hen meegenomen zijn en sindsdien spoorloos zijn (CGVS, p. 5 en 13, punt 50 en 174-177). Echter, bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) verklaart u dat uw vader zich in Sorano bevindt en dat hij uw reis heeft geregeld en betaald. Hij heeft zelfs beslist dat u naar België moest komen (fiche registratie NBMV, p. 3 en 4). De geloofwaardigheid van uw asielrelaas, waarin de problemen van uw vader omwille van zijn werk het centrale element zijn, wordt hierdoor meteen op fundamentele wijze ondermijnd. Los daarvan legt u over de afzonderlijke elementen van uw verhaal evenmin geloofwaardige verklaringen af.

Zo verklaart u problemen te hebben omwille van S.(...) zijn werk (CGVS, p. 13, punt 174). U maakt echter niet aannemelijk dat u of uw gezinsleden door de taliban bedreigd geweest zijn omwille van het werk van uw broer S.(...), die als soldaat zou hebben gewerkt (CGVS, p. 12-13, punt 168-173). U beweert meermaals dat uw vader om die reden bedreigd zou zijn geweest (CGVS, p. 14, punt 192 en 195). Uw twee andere broers zouden mede door bedreigingen gebaseerd op het werk van S.(...) zelfs naar Pakistan gevlucht zijn (CGVS, p. 19, punt 262). Aan die beweringen kan echter geen geloof gehecht worden. Zo zou de taliban een jaar voor de machtsovername (dus in 2020) tegen uw twee broers hebben gezegd dat S.(...) "moet stoppen met zijn job" (CGVS, p. 19, punt 267). Gezien S.(...) in 2014 of 2015 al stierf - hij zou omgekomen zijn bij een aanval van de taliban op zijn legerbasis waarbij nog 22 andere soldaten het leven lieten - (CGVS, p. 12-13, punt 168-173) houden die verklaringen geen enkele steek. Dit klemmt des te meer gezien uw familieleden er, indien de taliban hen hier werkelijk zou hebben op aangesproken, simpelweg hadden kunnen op wijzen dat S.(...) was omgekomen.

Voorts maakt u niet aannemelijk dat de taliban uw broers S.(...) en R.(...) een jaar voor de machtsovername (CGVS, p. 19, punt 263-265) gedwongen trachtte te rekruteren. In de eerste plaats omdat deze interactie tussen uw broers en de taliban wordt betwist doordat de taliban in hetzelfde gesprek (CGVS, p. 19, punt 168) zou geëist hebben dat S.(...), die op dat moment al vijftien jaar dood was, zou stoppen met zijn werk (zie hoger). Daarnaast is het opvallend dat uw broers gewoon naar huis konden gaan en na deze benadering nog meer dan een jaar in Afghanistan zijn geweest zonder benaderd te worden, zodat er geen indicaties zijn van dwang (CGVS, p. 20, punt 270-273).

Bij ontstentenis van geloofwaardige en/of actuele bedreigingen in verband met het werk van uw overleden broer S.(...), maakt u dan ook niet aannemelijk dat u of uw gezinsleden, vele jaren na diens dood, nog geïsoleerd zouden worden omwille van zijn korte carrière bij het leger.

Ook over hoe de taliban uw vader voor het eerst zouden bedreigd hebben omwille van zijn eigen werk legt u onsamenhangende verklaringen af. Zo verklaart u dat de taliban voor de machtsovername tegen hem zei dat hij geen les meer mocht geven aan meisjes (CGVS, p. 13, punt 189). Later stelt u dat de taliban uw vader nooit rechtstreeks zouden hebben aangesproken (CGVS, p. 16, punt 217). Die verklaringen zijn natuurlijk niet te rijmen. Voor de rest zijn uw verklaringen over de eerste bedreigingen aan het adres van uw vader omwille van zijn werk als leraar weinig samenhangend. U plaats deze eerst vijf à zes (CGVS, p. 14, punt 193) maar later vier à vijf maanden (CGVS, p. 14, punt 196) voor de machtsovername. Daarnaast blijft u tot vier keer toe een concreet antwoord schuldig gevraagd wat er precies gebeurd is, hoe uw vader voor het eerst bedreigd werd (CGVS, p. 14-15, punt 194, 197, 198 en 199). Uiteindelijk blijkt dat uw maternale ooms zouden zijn aangesproken door de taliban. Gevraagd hoeveel keer zij met elkaar gesproken hebben hebt u het eerst over twee of drie keer om later te stellen dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 15, punt 207-208). U weet voorts niet hoeveel leden van de taliban uw ooms hebben aangesproken (CGVS, p. 16, punt 215). Het CGVS merkt op dat uw maternale ooms zich nog in Sorano bevinden (CGVS, p. 7, punt 82) en u zelfs nog contact met hen hebt gehad na uw vertrek (CGVS, p. 8, punt 96). Dat u er dan toch niet in slaagt overtuigendere verklaringen af te leggen over dit element van uw verhaal roept vragen op.

In elk geval, na deze contacten tussen de taliban en uw maternale ooms, zou uw vader besloten hebben te stoppen met zijn werk als leraar om zijn werkzaamheden twee weken later alweer te hervatten (CGVS, p. 16, punt 219-225). Dat gedrag roept vragen op over de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Uw vader zou zelf gezegd hebben dat hij zijn leven niet in gevaar wilde brengen voor zijn werk of voor geld, toen hij besliste met zijn werk als leraar te stoppen (CGVS, p. 16, punt 225). Dat hij dan, simpelweg omdat de mensen van het dorp hem dat hebben gevraagd, twee weken later alweer les begint te geven – weliswaar thuis – is weinig geloofwaardig. Te meer zo omdat u om dit te verklaren ook stelt dat uw vader de enige leerkracht zou geweest zijn (CGVS, p. 16, punt 227). Die verklaring staat echter haaks op uw eerdere verklaringen als zou u niet weten hoeveel leerkrachten er precies waren op de school (CGVS, p. 13, punt 183-185) – een school waar u overigens zelf naartoe ging (CGVS, p. 9, punt 116) – en op uw schriftelijke verklaring waarin u duidelijk stelt dat er meerdere leerkrachten waren (doc. 5).

Na de machtsovername zou uw vader persoonlijk door de taliban bedreigd zijn (CGVS, p. 17-18, punt 229-254). Uw verklaringen kunnen ook hierover niet overtuigen. Eén keer zou uw vader "onderweg" bedreigd zijn. Uw verklaringen hierover zijn vaag en onsamenhangend. Tot drie keer toe werd u gevraagd wat u

precies bedoelt (CGVS, p. 17, punt 232-234). Uiteindelijk blijkt u niet of nauwelijks concrete informatie te hebben. U weet niet waar en hoe uw vader bedreigd is (CGVS, p. 17, punt 234-236). Wat de tweede bedreiging – uw vader zou naar het districthuis ontboden zijn – valt op dat u niet weet wanneer dat gebeurd is (CGVS, p. 18, punt 248) en wie hem bedreigd heeft (CGVS, p. 18, punt 254). Bovendien stelt u in uw schriftelijke verklaring (doc. 5) dat de taliban bleef vragen dat uw vader zich zou presenteren en dat hij dat niet gedaan heeft. Dat staat haaks op uw verklaringen op het CGVS waaruit zou moeten blijken dat uw vader zich is gaan presenteren in het districthuis. Tot slot kan hier herhaald worden dat u eerder verklaarde dat uw vader nooit rechtstreeks door de taliban aangesproken is omwille van zijn werk (CGVS, p. 16, punt 217). Alle bovenstaande verklaringen staan hier dus haaks op. Het CGVS concludeert dat uw verklaringen over deze bedreigingen dus niet kunnen overtuigen.

Aan uw bewering dat uw vader na de bedreiging door de taliban in het districthuis opnieuw zijn werkzaamheden zou hebben hervat, deze keer na de machtsvername, in een nieuwe realiteit waarbinnen de taliban de autoriteit uitmaakte (CGVS, p. 17-18, punt 239-242) kan sowieso moeilijk geloof gehecht worden.

Ook wat betreft het huisbezoek dat de taliban aan uw huis zou gebracht hebben zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo verklaart u op een bepaald moment dat deze gebeurtenis zich twee maanden voor de machtsvername voordeed (CGVS, p. 14, punt 194). Uit uw andere verklaringen blijkt altijd dat het incident zich na de machtsvername afspeelde. Voorts roept de schriftelijke verklaring die u neerlegt (doc. 5) in deze ook vragen op. U verklaart er dat uw vader thuis verdwenen is maar vertelt er niets over een inval van de taliban bij jullie thuis.

Uw verklaringen over wat er met uw vader gebeurd is kunnen ook niet overtuigen. U verklaart eerst dat hij door de taliban in de gevangenis gestopt is na de inval bij jullie thuis (CGVS, p. 5, punt 44-46). Gevraagd hoe u dat weet blijkt u eigenlijk niet zeker te zijn wat er met uw vader gebeurd is (CGVS, p. 5, punt 46-51). Voorts is het compleet ongeloofwaardig dat jullie hierna niet eens probeerden te weten te komen wat er met uw vader gebeurd is (CGVS, p. 20, punt 275). U maakt op deze manier dan ook niet aannemelijk dat er iets met uw vader gebeurd is en wat dat precies zou zijn.

Hier wenst het CGVS nog op te merken dat uit (het hierboven reeds besproken) psychiatrisch attest dat u neerlegt niet blijkt dat u in Afghanistan slachtoffer bent geweest van vervolging. Op geen enkele manier bewijst dit attest uw ongeloofwaardig bevonden problemen. Hier kan ook opgemerkt worden dat de symptomen waar u aan lijdt bovenstaande, vaak zeer flagrante, tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren daar zij bezwaarlijk louter aan bijvoorbeeld geheugenproblemen te wijten zouden kunnen zijn. Tot slot, uit uw psychologische toestand op dit moment kan ook bij terugkeer bezwaarlijk tot een vervolging leiden daar deze dus te maken heeft met de onzekerheid van uw verblijf hier.

In het licht van de hoger aangehaalde vaststelling dat de geloofwaardigheid van uw relaas al op fundamentele wijze was aangetast door uw verklaring bij uw registratie als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dat uw vader zich in Sorano bevindt, dat hij uw reis heeft geregeld en betaald, en dat zelfs besliste dat u naar België moest komen (fiche registratie NBMV, p. 3 en 4), bevestigt het bovenstaande dat geen geloof kan worden gehecht aan het door u aangehaalde vluchtrelaas. Dat relaas vormt dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF of het educatief personeel behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Evenwel stelde u dat uw broer reeds jaren geleden omkwam tijdens een aanval op een basis en werd vastgesteld dat aan de beweerde vervolging van uw vader geen geloof kan worden gehecht (zie hoger).

Wat uw situatie betreft, kan verder worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat ook familieleden van zulke personen in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de Taliban op zoek is naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de Taliban wraak wil nemen op deze persoon en zijn familie. Aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kan evenwel zoals hierboven vermeld, geen geloof worden gehecht. Het loutere feit dat u een familielid bent van

een vroeger lid van het ANSF of het educatief personeel, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken had of heeft met daden van vervolging (zie hoger), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

*De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit objectieve informatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Aan uw documenten, het zijn dan nog eens allemaal kopieën, kan dan ook weinig bewijswaarde toegekend worden. Uw taskara en de taskara van uw vader kan hoogstens elementen van jullie identiteit staven; De werkdocumenten van uw broer en van uw vader betreffen voornamelijk slecht leesbare en bijgeknipte kopieën. Uit deze kan niets afgeleid worden dat afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen; U legt een ontslagbrief uit het ziekenhuis neer. Los van het feit dat de authenticiteit van dit document niet vaststaat staat dit document evenmin welke gebeurtenissen aan de oorzaak van uw kwetsuren zouden liggen; U legt een handgeschreven schriftelijke verklaring neer die blijkbaar gebaseerd is op uw eigen subjectieve verklaringen en op geen enkele manier uw ongeloofwaardig asielrelaas kan herstellen. Bovendien is de inhoud van dit document tegenstrijdig met enkele van uw verklaringen op het CGVS (zie hoger). Uw psychiatrisch attest werd hierboven reeds besproken."*

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de bovenstaande motivering, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoeker beperkt zich tot het verweer dat zijn raadvrouw niet werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud op 14 juni 2023 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en voegt bij het verzoekschrift e-mail correspondentie waaruit dit zou moeten blijken.

Uit het rechtsplegingsdossier en zoals door verzoeker ook wordt aangegeven in het verzoekschrift, blijkt dat verweerder een e-mail naar de raadvrouw van verzoeker stuurde en dit op 12 mei 2023 stellende hierin dat in de bijlage de briefwisseling kan worden teruggevonden die verstuurd werd naar haar cliënt en waarbij bijkomende instructies worden gegeven indien zij aanwezig wil zijn bij het persoonlijk onderhoud van haar cliënt.

Volgens de raadvrouw van verzoeker betrof de bijgevoegde oproeping een vergissing gezien de bijgevoegde oproeping de uitnodiging voor een persoonlijk onderhoud betrof dat plaatsvindt op 9 mei 2023, een datum die op het moment van ontvangst van de bovenstaande e-mail al was verstreken. Uit de stukken door verzoeker bijgebracht blijkt dat zijn raadvrouw verweerder in kennis stelde van deze vergissing op 12 mei 2023. Verzoeker stelt thans in het verzoekschrift dat verweerder hier nooit op heeft geantwoord.

Verzoeker hekelt dan ook dat zijn raadvrouw nooit werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud, terwijl wel bijzondere procedurele noden in zijn hoofde worden aangenomen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder een e-mail naar de raadvrouw van verzoeker stuurde op 12 mei 2023 stellende hierin dat in de bijlage de briefwisseling kan worden teruggevonden die verstuurd werd

naar haar cliënt en waarbij bijkomende instructies worden gegeven indien zij aanwezig wil zijn bij het persoonlijk onderhoud van haar cliënt. De Raad stelt vast dat de e-mail van 12 mei 2023, als onderwerp slechts een nummer vermeld, zijnde “2628749” en dat gelet op de informatie die verzoeker bijbrengt dit nummer betrekking heeft op een andere verzoeker om internationale bescherming.

Op basis van deze stukken en de stukken van het administratief dossier wordt door de Raad aangenomen dat de raadvrouw van verzoeker ingevolge een administratieve vergissing nooit werd opgeroepen voor het persoonlijk onderhoud dat doorging op 14 juni 2023 in hoofde van verzoeker.

Verzoeker toont echter niet aan dat de afwezigheid van zijn raadvrouw tijdens het persoonlijk onderhoud enkel en alleen te wijten is aan de vergissing van verwerende partij.

De Raad stelt vast dat tijdens het persoonlijk onderhoud verzoeker er door de *protection officer* op werd gewezen dat zijn advocaat niet aanwezig is, maar dat de voogd heeft gezegd dat de advocaat achteraf de notities zal lezen van het interview (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Bij afsluiting van het persoonlijk onderhoud kwam verzoekers voogd zelf aan het woord stellende *“ik begin met de woorden van de advocaat. Zij begrijpt het niet, want zij heeft gestuurd naar het CGVS. Maar ze heeft geen oproeping gekregen, dus ze snapt het niet”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Uit deze bewoordingen blijkt dat er voorafgaandelijk aan het persoonlijk onderhoud de raadvrouw op niet nader genoemde wijze op de hoogte is gesteld van het persoonlijk onderhoud, er minstens enig contact is geweest met de voogd over het nakende persoonlijk onderhoud en dat zij bij monde van de voogd tijdens het persoonlijk onderhoud heeft laten weten aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij niet werd opgeroepen, maar dat zij achteraf de notities zal lezen van het interview. De Raad vindt in het administratief dossier geen correspondentie terug waaruit blijkt dat verzoekers raadvrouw voor het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud aan het Commissariaat-generaal heeft laten weten dat zij niet op de hoogte is gesteld van het persoonlijk onderhoud van verzoeker.

Waar geheld wordt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd bijgestaan door een advocaat terwijl er wel wordt aangenomen dat er in hoofde van verzoeker bijzonder procedurele noden in aanmerking moeten worden genomen, kan evenmin afbreuk worden gedaan aan de gedane vaststellingen.

Er wordt niet concreet toegelicht op welke wijze de aanwezigheid van verzoekers raadvrouw tijdens het persoonlijk onderhoud van invloed zou kunnen geweest zijn op de uitkomst van de bestreden beslissing.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekers raadvrouw in kennis werd gesteld van de notities van het persoonlijk onderhoud, waardoor zij de mogelijkheid werd gegeven haar opmerkingen desbetreffend te laten gelden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers raadvrouw is ingegaan op deze uitnodiging. Verzoeker brengt zelf ook geen gegevens bij waaruit zou blijken dat hij of zijn raadvrouw opmerkingen bij deze notities heeft gemaakt en dat deze niet werden opgenomen in het administratief dossier.

Van iemand die werkelijk een nood aan internationale bescherming heeft, kan worden verwacht dat hij in staat zou zijn om deze vrees op eender welk moment, zonder enige voorbereiding, in aan- of afwezigheid van zijn advocaat te verwoorden en toe te lichten. Overigens werd verzoeker van bij aanvang van het onderhoud bijgestaan door zijn voogd die bij afsluiting van het persoonlijk onderhoud nog de gelegenheid werd geboden opmerkingen te maken (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker bij de Raad de mogelijkheid heeft om de nodige toelichting te verschaffen, maar *in casu* niet overtuigt zoals blijkt uit wat voorafgaat en wat volgt.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij *“een lange periode in België geleefd heeft waardoor hij als “ongelovige” beschouwd zal worden door de Taliban in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst”*.

Uit objectieve landeninformatie, bijgebracht door beide partijen, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat hem geen specifieke vragen werden gesteld over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid. De Raad stelt vast dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen tijdens het persoonlijk onderhoud meermaals heeft of verzoeker alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aangehaald, waarop hij bevestigend antwoordde en hem ook gevraagd heeft of hij nog iets toe te voegen had aan zijn verklaringen waarop hij ontkennend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en het is niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal van de vluchtelingen en de staatlozen om het gehoor te sturen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker over zijn gedragingen, zijn conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de duur van zijn verblijf in een westers land of zijn zichtbaarheid ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en hierover via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij gebruik heeft gemaakt.

Voorts wijst de Raad nog op de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing:

“Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde negen jaar naar school bent geweest en drie jaar les volgde in de madrasa (CGVS, p. 9, punt 114-123).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit de provincie Kunar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS, p. 10-11, punt 134-144). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Des te minder daar uw gezinsleden en ooms (CGVS, p. 4-7, punt 33-82) nog steeds daar zijn en u met hen contact hebt gehad.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van ruim anderhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U hebt dus ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee uw trouwens nog contact hebt gehad, een netwerk dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U legt geen specifieke verklaringen af om te staven dat u in België verwesterst bent.

Daar waar zou kunnen worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde u aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift benadrukt dat hij sinds juli 2022 in België verblijft, dient te worden opgemerkt dat uit de loutere omstandigheid dat hij thans tweeënhalf jaar in België verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zijn verzoekschrift voert verzoeker tevens aan dat hij volkomen verwesterd is en dat hij uit een zeer conservatief milieu afkomstig is, doch dit betreffen slechts loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en ook niet verder *in concreto* worden toegelicht. Nog daargelaten dat verzoeker zijn bewering als "ongelovige" te worden beschouwd evenmin staat, kan een loutere verwijzing naar een passage uit de Koran, die volgens hem letterlijk wordt gevolgd door de Taliban, niet volstaan om aan te tonen dat zijn leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Verder kan worden aangenomen dat, ondanks het feit dat verzoeker vijftien jaar oud zou zijn geweest toen hij Afghanistan verliet en hij een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker is in Afghanistan tijdens de periode dat hij in Afghanistan leefde negen jaar naar school geweest en heeft drie jaar les gevolgd in de madrassa, alsook blijkt uit verzoekers verklaringen dat er in de provincie Kunar, vanwaar hij afkomstig is, sinds vele jaren sprake van een talibanaanwezigheid.

Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden hem volledig onbekend zijn. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat verzoeker na een verblijf, van ongeveer tweeënhalf jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker beschikt blijkens zijn verklaringen ook over een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk en zich kan laten informeren.

Waar uit de neergelegde documenten met betrekking tot zijn verblijf in België die hij per aanvullende nota van 20 november 2024 neerlegt, en de opmerkingen van verzoeker ter terechtzitting blijkt dat hij hier naar school is gegaan en dat hij door zijn deelname aan het InterAct project heeft deelgenomen aan verschillende activiteiten zoals een bioscoopbezoek, spelletjesavonden en tentoonstellingen, merkt de Raad op dat dit alles aan toont dat verzoeker zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van deze elementen bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Voor zover verzoeker op basis van de eerder aangehaalde psychologische problemen een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk acht, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing desbetreffend terecht als volgt geoordeeld werd:

"Daarnaast geeft u aan psychische problemen te hebben (CGVS, p. 22, punt 296) en door een psychiater opgevolgd te worden (CGVS, p. 11, punt 148). Dat blijkt ook uit het psychiatrisch attest dat u neerlegt. Dat attest maakt gewag van volgende symptomen: neiging tot afzondering en depressie; prikkelbaarheid, slapeloosheid en nachtmerries; concentratiemoeilijkheden en geheugenproblemen; en tot slot ook gewichtsverlies. Uw arts oordeelt dat deze symptomen te wijten zijn aan ingrijpende gebeurtenissen door u meegemaakt tijdens uw reisweg alsook aan de onzekerheid van uw verblijfssituatie hier en toekomst in het algemeen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud en bij de beoordeling van uw verzoek werd op verschillende manieren rekening gehouden met uw toestand. Ten eerste kreeg u de kans uw psychische problemen toe te

lichten (CGVS, p. 11-12, punt 148-165). Voorts werden twee pauzes ingelast, waardoor u zich nooit langer dan vijftig minuten onafgebroken moest concentreren. U werd op een voorzichtige manier behandeld, kreeg geen te invasieve vragen en kreeg meermaals de kans bepaalde zaken toe te lichten. Verder werd u meermaals gevraagd of alles goed was (CGVS, p. 2, punt 1 en p. 11, punt 147). U werd ook gevraagd of u nerveus was (CGVS, p. 3, punt 6), waarbij er ook getracht werd u gerust te stellen dat dat niet nodig was (CGVS, p. 2, punt 7). Voorts werd opgemerkt dat u er moe uitzag en sloom overkwam, waaraan ook aandacht besteed werd (CGVS, p. 7, punt 78-79). Daarnaast werd uw toestand met uw voogd besproken (CGVS, p. 11, punt 146-147) met de bedoeling deze zo goed mogelijk te begrijpen zodoende er rekening mee te houden. Ook kreeg uw voogd op het einde van het onderhoud de opportuniteit uw toestand verder toe te lichten. Ook in de beoordeling van uw verzoek werd met uw toestand rekening gehouden. Zo werd gebrekkige kennis die eventueel te wijten zou kunnen zijn aan geheugenproblemen of aan uw andere symptomen genegeerd. Van u werd aldus niet verwacht elk detail van uw asielrelaas te kennen, zo zal ook blijken uit de motivering hieronder. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u aanvankelijk, bij de Dienst Vreemdelingenzaken, niet aangaf bijzondere procedurele noden te willen aangeven (vragenlijst BPN DVZ).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. (...)

Hier wenst het CGVS nog op te merken dat uit (het hierboven reeds besproken) psychiatrisch attest dat u neerlegt niet blijkt dat u in Afghanistan slachtoffer bent geweest van vervolging. Op geen enkele manier bewijst dit attest uw ongeloofwaardig bevonden problemen. Hier kan ook opgemerkt worden dat de symptomen waar u aan lijdt bovenstaande, vaak zeer flagrante, tegenstrijdigheden niet kunnen verklaren daar zij bezwaarlijk louter aan bijvoorbeeld geheugenproblemen te wijten zouden kunnen zijn. Tot slot, uit uw psychologische toestand op dit moment kan ook bij terugkeer bezwaarlijk tot een vervolging leiden daar deze dus te maken heeft met de onzekerheid van uw verblijf hier.”

Verzoeker betwist deze vaststellingen niet. Uit het psychologisch verslag blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich aan te passen bij terugkeer naar Afghanistan. Hieruit blijkt ook niet dat ondanks zijn beweerde psychologische problemen, verzoeker gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Verzoeker licht dit evenmin op generlei wijze toe.

Voorts maakt verzoeker, zoals *supra* uiteengezet, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in zijn hoofd, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker betoogt dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar het eerdere schrikbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog naar informatie verwijst inzake het bewind in Afghanistan, wijst de Raad er vooreerst op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van

groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene informatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op. In de nota van Nansen, waarnaar verzoeker verwijst, wordt tevens gesteld dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de manier waarop de taliban precies zullen omgaan met personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in Europa. De Raad is zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die slechts tweeënhalf jaar in België is, minstens een deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er negen jaar naar school geweest en drie jaar les heeft gevolgd in de madrassa, en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat bijgevolg verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineensstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar algemene informatie die betrekking heeft op de chaotische periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, naar aanleiding waarvan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot om een tijdelijke opschorting van beslissingen over de nood aan subsidiaire bescherming in te lassen. Deze informatie kan *in casu*, in het licht van de recentere landeninformatie bijgebracht door de verwerende partij, niet langer relevant worden geacht voor de beoordeling van de huidige socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker laat gelden dat de door het EHRM in de zaak *S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk* aangehaalde redenen waarom de toenmalige humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan niet gelijkend was aan die in Somalië, waardoor geen schending van artikel 3 van het EVRM werd vastgesteld, *anno* 2022 niet langer relevant zijn en betoogt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd thans ook in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan, eventuele tekortkomingen in het bestuur en een gebrekkige infrastructuur ten spijt. Dat de taliban "*tot op zekere hoogte van eenzelfde niveau zijn als de 'islamitische opstandelingen' in Somalië*", zoals verzoeker poneert, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat door de de-facto-autoriteiten wordt bestuurd op grond van de sharia. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Dat het aantal humanitaire hulporganisaties in Afghanistan drastisch geslonken is in vergelijking met de situatie vóór de machtsovername door de taliban en dat deze organisaties met grote tekorten kampen door een gebrek aan financiering, zoals verzoeker aanstipt, doet op zich geen afbreuk aan het voorgaande. Waar verzoeker er nog op wijst dat Afghanistan geconfronteerd wordt met een periode van droogte en voedseltekorten, haalt hij in wezen een objectieve factor aan waarvoor de taliban noch enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet verantwoordelijk kunnen worden gesteld.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar eerdere rechtspraak van de Raad waarin geoordeeld werd dat het voorlopig niet uit te sluiten valt dat de taliban de verantwoordelijke actor is voor de precaire socio-economische en humanitaire situatie. Vooreerst dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de donaties van veel westerse landen uit vrees dat de taliban het geld gebruiken om het regime te financieren, waardoor de taliban er minder in slaagt om problemen van socio-economische of humanitaire aard het hoofd te bieden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en

economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 14 november 2024 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift hoofdzakelijk tot een verwijzing naar bronnen die betrekking hebben op de veiligheidssituatie zoals die bestond in de periode kort voor en na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en die, gelet op de beschikbare recentere landeninformatie, niet langer relevant zijn voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. De door verzoeker bijgebrachte krantenartikelen zijn weliswaar recenter van datum, doch daaruit kan niet blijken dat er in de provincie Nangarhar een reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld. Het door verzoeker aangehaalde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking is bovendien enkel bestemd voor Belgische reizigers en is niet te beschouwen als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF